

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 28 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – „VARCHEV FINANS” EOOD / Komisja za finansov nadzor

(Sprawa C-95/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/65/UE – Rynki instrumentów finansowych – Rozporządzenie delegowane (UE) 2017/565 – Firmy inwestycyjne – Artykuł 56 – Ocena adekwatności i powiązane obowiązki w zakresie prowadzenia rejestrów – Artykuł 72 – Przechowywanie danych – Zasady przechowywania – Informacje dotyczące kategoryzacji klientów – Informacje o kosztach i opłatach związanych z usługami inwestycyjnymi]

(2022/C 2/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „VARCHEV FINANS” EOOD

Druga strona postępowania: Komisja za finansov nadzor

Przy udziale: Okrazhna prokuratura – Varna

Sentencja

Artykuł 56 ust. 2 i art. 72 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/565 z dnia 25 kwietnia 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy w związku z załącznikiem I do tego rozporządzenia delegowanego należy interpretować w ten sposób, że firmy inwestycyjne nie są zobowiązane do przechowywania danych dotyczących ocen adekwatności i przydatności produktów i usług inwestycyjnych dokonanych dla każdego klienta, a także informacji przekazanych każdemu klientowi dotyczących kosztów i opłat związanych z usługami inwestycyjnymi w odrębnych jednolitych rejestrach, w szczególności w postaci informatycznej bazy danych, ponieważ sposób przechowywania tych danych może zostać swobodnie wybrany, pod warunkiem jednak, że spełnione będą wymogi przewidziane w art. 72 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Republiken Polen / PL Holdings Sàrl

(Sprawa C-109/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Umowa między Rządem Królestwa Belgii i Rządem Wielkiego Księstwa Luksemburga, z jednej strony, a Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, z drugiej strony, w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisana w dniu 19 maja 1987 r. – Postępowanie arbitrażowe – Spór między inwestorem z jednego państwa członkowskiego a innym państwem członkowskim – Sprzeczna z prawem Unii klauzula arbitrażowa zawarta w tej umowie – Nieważność – Zapis na sąd polubowny ad hoc między stronami tego sporu – Udział w postępowaniu arbitrażowym – Milczące wyrażenie przez owo inne państwo członkowskie woli zawarcia tego zapisu na sąd polubowny – Niezgodność z prawem]

(2022/C 2/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Republiken Polen

Strona przeciwna: PL Holdings Sàrl

Sentencja

Artykuły 267 i 344 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym pozwalającym państwu członkowskiemu na zawarcie z inwestorem z innego państwa członkowskiego zapisu na sąd polubowny ad hoc umożliwiającego kontynuowanie postępowania arbitrażowego wszczętego na podstawie klauzuli arbitrażowej o treści identycznej z treścią tego zapisu, która to klauzula znajduje się w umowie międzynarodowej zawartej między tymi dwoma państwami członkowskimi i jest nieważna z powodu sprzeczności ze wspomnianymi artykułami.

(¹) Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Ferrari SpA / Mansory Design & Holding GmbH, WH

(Sprawa C-123/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Wzory wspólnotowe – Artykuły 4, 6 i 11 – Powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do wzoru – Niezarejestrowany wzór wspólnotowy – Postać części produktu – Warunki ochrony – Część składowa produktu złożonego – Indywidualny charakter – Czynność publicznego udostępnienia]

(2022/C 2/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ferrari SpA

Strona pozwana: Mansory Design & Holding GmbH, WH

Sentencja

Artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że publiczne udostępnienie obrazów produktu, takie jak publikacja zdjęć pojazdu, może prowadzić do publicznego udostępnienia wzoru dotyczącego części tego produktu w rozumieniu art. 3 lit. a) tego rozporządzenia lub części składowej produktu, jako produktu złożonego, w rozumieniu art. 3 lit. c) i art. 4 ust. 2 owego rozporządzenia, pod warunkiem że postać tej części produktu lub części składowej produktu złożonego będzie w ramach tego ujawnienia wyraźnie rozpoznawalna.

Aby można było zbadać, czy postać ta spełnia przesłankę indywidualnego charakteru, o którym mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, konieczne jest, by dana część lub część składowa stanowiła widoczny fragment produktu lub produktu złożonego, wyraźnie wyodrębniony dzięki liniom, konturom, kolorystyce, kształtom lub specjalnej teksturze.

(¹) Dz.U. C 215 z 29.6.2020.